

szóló ajánlást. Ettől nagyobb ajándékot nem kaphat költőtől az ember, és azt hiszem, hogy ennyi idő után nem sértek kegyeletet, ha befejezésül *A távozó sereg* című verset, a nekem olyan kedves eredeti változatában idézem, ahogy egyébként a *Vigilia* 1942. júliusi számában meg is jelent.

A távozó sereg

*Hiába kutatsz, nem látsz zászlót
kezemben. Hús ezüst sisak
se nyomja fürtöm: nem fogadta
a készülő sereg fiad.*

*Te hittél bennem és én benned,
s most nem felejttem már soha,
hogy fegyverkeztem és hiába,
fülembé tép a mostoha,*

*a drága kürtszó, mit nem ért meg,
csak az, kinek a harc tilos!
Kibomlok, gyenge ág a szélben,
haszontalan láz villanyoz,*

*a két kezem még kardot fogna,
elkapja egy-egy lendület...
A többiek már készülődnek.
Kiáltanék, de oly süket*

*a lusta hajnal. — Nézz szemembe:
ha senki más, te kell, hogy érts,
te nem lehetsz, te nem vagy rosszabb
a késnél. Jobb vagy, mint a kés!*

*Ha megszültél, most nézz szemembe,
ha szeretsz, most meghallanád,
mit én már mindörökre hallok:
a távozó sereg zaját.*